

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/5/2015
Identifikačné číslo spisu:	7908206122
Dátum vydania rozhodnutia:	17.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Anna Marková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7908206122.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: MIBYT, s. r. o., Veľké Kapušany, so sídlom Zoltána Fábryho 15/100, 079 01 Veľké Kapušany, IČO: 31 712 533, zastúpeného advokátom JUDr. Andrejom Molnárom, so sídlom Majlátha 2518/14, 971 01 Kráľovský Chlmec, proti žalovanému: Okresné stavebné bytové družstvo Trebišov, so sídlom Pribinova 2246/2, 075 01 Trebišov, IČO: 00 175 056, zastúpenému advokátkou JUDr. Valériou Vásovou, so sídlom Pribinova 2246/2, 075 01 Trebišov, o zaplatenie 17 646,19 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 6Cb/10/2008, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 04. marca 2014, č. k. 4Cob/90/2013-391 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 24. júna 2014, č. k. 4Cob/90/2013-482, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného o d m i e t a .
II. Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi na účet zástupcu 334,29 eur náhrady trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Trebišov rozsudkom zo dňa 03. 04. 2013, č. k. 6Cb/10/2008-348 v časti o zaplatenie 6 923,66 eur konanie zastavil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 10 722,51 eur so 14,75 % úrokom z omeškania zo sumy 7 171,83 eur od 15. 12. 2007 do zaplatenia a zo sumy 3 550,66 eur od 15. 12. 2007 do zaplatenia. O trovách si vyhradil rozhodnúť samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

Rozhodol tak s odôvodnením, že v konaní bolo preukázané, že žalobcovi vznikli náklady súvisiace s odpojením zdroja tepla od bytového domu žalovaného, blok č. 19, sídlisko POH vo Veľkých Kapušanoch a blokov č. 924/57 a č. 924/58, sídlisko Centrum vo Veľkých Kapušanoch. Rovnako bolo preukázané, že žalobca splnil podmienky pri odpojení zdroja tepla od bytového domu žalovaného blok č. 19, sídlisko POH vo Veľkých Kapušanoch a k splneniu týchto podmienok zo strany žalobcu došlo 19. 06. 2006 a to odpojením zdroja tepla od blokov žalovaného č. 924/57 a č. 924/58, sídlisko Centrum vo Veľkých Kapušanoch. Ďalej súd zistil zo znaleckého posudku, že výpočet výšky nákladov, ktorý použil žalobca, nie je v súlade s právnym predpisom, ale je zrozumiteľný a preskúmateľný. Súd pri rozhodovaní

za základ bral vypracovaný znalecký posudok č. 9/2012, voči ktorému nemali námietky ani účastníci konania.

Potom, ako žalobca vzal žalobu späť v časti o zaplatenie 6 923,66 eur a súd v tejto časti konanie zastavil, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 10 722,51 eur so 14,75 % úrokom z omeškania. Uvedená suma pozostáva zo sumy 181 722,51 eur bez DPH, čo predstavuje celkové ekonomické náklady vyvolané odpojením obytného bloku POH 19 žalovaného od sústavy tepelných zariadení žalobcu a bola vypočítaná podľa výnosu č. 1/2005 Úradu pre reguláciu sieťových odvetví + 19 % DPH, ktoré predstavuje sumu 34 496,78 Sk. Celková suma predstavuje 216 058,78 Sk, zodpovedá to 7 171,83 eur (z faktúry č. 2007623) a sumy 89 888,94 Sk bez DPH, čo predstavuje ekonomicky oprávnené náklady vyvolané odpojením obytných blokov žalovaného č. 924/57 a č. 924/58 od sústavy tepelných zariadení žalobcu a bola vypočítaná podľa vtedy platnej vyhlášky č. 505/2006 Z. z. Úradu pre reguláciu sieťových odvetví + 19 % DPH, čo predstavuje 17 078,98 Sk. Celková suma s DPH predstavuje 106 967,87 Sk, čo zodpovedá 3 550,66 eur (z faktúry č. 2007624).

Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že skončenie odberu tepla medzi účastníkmi konania sa uskutočnilo podľa zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov a to dohodou, pričom žalovaný neuhradil žalobcovi oprávnené náklady vyvolané odpojením odberateľa od sústavy tepelných zariadení dodávateľa, preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku jeho rozhodnutia.

Na odvolanie žalovaného, vec prejednal Krajský súd v Košiciach, ako súd odvolací a rozhodol rozsudkom zo dňa 04. 03. 2014, č. k. 4Cob/90/2013-391 tak, že napadnutý rozsudok potvrdil.

Rozhodol tak s odôvodnením, že pokiaľ ide o čiastočné späťvzatie žaloby, s ktorým nesúhlasil žalovaný, súd prvého stupňa správne vyhodnotil, že žalovaný neuviedol vážne dôvody, pre ktoré by nebolo možné konanie v rozsahu späťvzatia zastaviť a súd prvého stupňa nepochybil ani tým, že o zastavení konania nerozhodol samostatným uznesením, preto námietke žalovaného nevyhovel.

V rozhodnutí ďalej poukázal na vyhlášku č. 505/2006 Z. z. účinnú od 15. 09. 2006, ktorá upravuje rozsah ekonomicky oprávnených nákladov vyvolaných odpojením odberateľa, alebo konečného spotrebiteľa od sústavy tepelných zariadení dodávateľa a spôsob ich výpočtu.

Uvedená vyhláška bola vydaná Úradom pre reguláciu sieťových odvetví na základe zmocnenia tohto úradu v § 20 ods. 4 zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike.

Odberateľ a konečný spotrebiteľ môžu podľa § 20 ods. 1 citovaného zákona skončiť odber tepla na základe zákona alebo dohodou. V prípade, ak odber tepla končí dohodou odberateľa alebo konečného spotrebiteľa s dodávateľom, potom podľa § 20 ods. 3 Zákona o energetike v znení platnom do 31. 03. 2007 odberateľ alebo konečný spotrebiteľ uhradí dodávateľovi ekonomicky oprávnené náklady vyvolané odpojením odberateľa alebo konečného spotrebiteľa od sústavy tepelných zariadení dodávateľa.

Citované ustanovenie neurčuje pre platnosť dohody o skončení odberu tepla medzi dodávateľom a odberateľom písomnú formu. Z dokazovania vykonaného pred súdom prvého stupňa nepochybne vyplýva, že účastníci konania takúto dohodu uzavreli a žalovaný aj v konaní tvrdil, že je ochotný účelné náklady súvisiace s odpojením ním spravovaných bytových domov zaplatiť.

Odvolací súd zdôraznil, že zákon o energetike výslovne určuje uhradiť dodávateľovi tepla ekonomicky oprávnené náklady, čo je pojem širší, ako náhrada nákladov na likvidáciu časti sústavy tepelných zariadení a náklady na práce súvisiace s odpojením tepelnej prípojky tak, ako si ich uplatnil žalobca. Vyhláška č. 505/2006 Z. z. medzi ekonomické náklady zarátala aj náklady na vyregulovanie časti sústavy tepelných zariadení, pomernú časť fixných nákladov za objednané množstvo tepla v rozhodnom roku, pomernú časť investičných nákladov vynaložených na vybudovanie sústavy tepelných zariadení, ktorá sa používala na výrobu a rozvod tepla a náklady na zabezpečenie určených meradiel na meranie dodaného tepla na odbernom mieste, od ktorého sa odberateľ alebo konečný spotrebiteľ odpojil. Ďalej

uviedol, že zo znenia § 20 ods. 3 zákona o energetike nepochybne vyplýva, že žalobca si mohol uplatniť všetky náklady v ekonomickej oblasti (aj v období, kedy ešte neplatila vyhláška č. 505/2006 Z. z.), ak mu vznikli odpojením obytných domov spravovaných žalovaným od centrálnej dodávky tepla, teda nielen priame náklady, ktoré mu vznikli likvidáciou sústavy tepelných zariadení a priamo súviseli s odpojením bytových domov od dodávky tepla. Žiadne ďalšie náklady si však žalobca neuplatnil.

Nesúhlasil s názorom žalovaného, že oprávnenie žalobcu vyúčtovať práce súvisiace s odpojením obytných domov v správe žalovaného mal až po vyhotovení súpisu vykonaných prác a ich odovzdaní žalovanému. Z vyhlášky č. 505/2006 Z. z., ani zo zákona o tepelnej energetike totiž takéto oprávnenie pre žalovaného ako odberateľa nevyplyva a takáto povinnosť nevyplyva ani pre žalobcu ako dodávateľa tepla. Oprávnenie vyfakturovať náklady vzniklo žalobcovi zo zákona po odpojení bytových domov od centrálnej dodávky tepla (náklady súvisiace s odpojením tepelnej prípojky) a následne po likvidácii časti sústavy tepelných zariadení. Bez ohľadu na to, koľkokrát žalobca vystavoval žalovanému faktúry a aké dôvody ho viedli k tomu, že vystavil nové faktúry, v konaní preukázal, že v čase podania žaloby vystavil faktúry za činnosti, ktoré vykonal. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že v čase podania žaloby nemal žalobca jasno, aké náklady uplatňuje a neboli vykonané vyúčtované práce, tieto svoje tvrdenia žiadnym spôsobom nepreukázal a na ich preukázanie nenavrhol vykonať ani žiadne dokazovanie.

Ani odvolacej námietke žalovaného, že žalobca uplatnil svoj nárok žalobou predčasne, odvolací súd nevyhovел s odôvodnením, že žalovanému bol doručený znalecký posudok znaleckého ústavu, ktorý označil na pojednávaní konanom 06. 03. 2013 za smerodajný s tým, že sa následne vyjadrí k ďalším skutočnostiam. V písomnom podaní z 02. 04. 2014 sa žalovaný vyjadril k čiastočnému späťvzatiu žalobcu a mal za nesporne preukázané (zrejme znaleckým posudkom), že žalobca fakturované náklady nevypočítal správne. K znaleckému posudku sa žalovaný nevyjadril, nespochybnil však jeho závery, dokonca na pojednávaní konanom 03. 04. 2013 uznal sumu 3 550,66 eur, bez udania dôvodov neuznal nárok žalobcu na zaplatenie 7 171,83 eur. Žiadal vypočúť riaditeľa žalovaného k jednotlivým položkám, nešpecifikoval však, aké položky by mali byť predmetom dokazovania.

Riaditeľ žalovaného pred odvolacím súdom namietal dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku len preto, že žalobca nepreukázal, že skutočne zlikvidoval teplovodné potrubie. V konaní pred súdom prvého stupňa táto skutočnosť nebola žalovaným namietaná.

V odvolacom konaní účastník zásadne nemôže uplatniť dôkazy a skutočnosti, ktoré mohol uplatniť v základnom konaní pred súdom prvého stupňa. V sporovom konaní sa považuje súd prvého stupňa za súd, ktorý zisťuje skutkový stav a v konaní pred ním majú byť vykonané všetky navrhnuté dôkazy potrebné na preukázanie sporných, právne záväzných a významných skutkových tvrdení. Ak nie sú splnené podmienky stanovené v § 205a ods. 1 O. s. p., odvolací súd nemôže na nové skutočnosti a dôkazy, uvádzané účastníkom v odvolacom konaní, prihliaďať.

Nemožnosťou označenia alebo predloženia skutočností alebo dôkazov bez viny účastníka občianskeho súdneho konania treba rozumieť nemožnosť ich procesného uplatnenia v procese dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, t.j. situáciu, kedy účastník konania nemohol bez svojej viny skutočnosti alebo dôkazy označiť alebo predložiť, pretože o nich nevedel a ani inak z procesného hľadiska nezavinil nesplnenie svojej povinnosti ich tvrdenia alebo predloženia. Procesným uplatnením treba pritom rozumieť podanie účastníka, ktorým takú skutočnosť alebo dôkaz označil pre účely jeho zaobstarania, vykonania a vyhodnotenia.

V posudzovanej veci žalovaný v odvolacom konaní tvrdil, že teplovodné potrubie po odpojení v spore označených obytných domov, žalobca nezlikvidoval, a preto mu nepatrí náhrada nákladov, ktoré uplatnil žalobou. Túto skutočnosť žalovaný neuviedol pred súdom prvého stupňa, nenamietal ju ani v súvislosti s vypracovanými znaleckými posudkami a neuviedol ju ani v samotnom odvolaní. Ako podstatnú okolnosť ju uviedol až na odvolacom pojednávaní, hoci bol poučený súdom prvého stupňa podľa § 120 ods. 4 O. s. p., že všetky dôkazy a skutočnosti musí predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie. V odvolaní, ani na odvolacom pojednávaní pritom neuviedol dôvody, pre

ktoré túto skutočnosť bez svojej viny nemohol uviesť do rozhodnutia súdu prvého stupňa. Keďže toto tvrdenie žalovaného sa týka skutkových okolností, nepochybne nejde o skutočnosť podľa § 205a ods. 1 písm. a/ a b/ O. s. p.

Žalovaným v odvolacom konaní túto tvrdenú novú skutočnosť, ktorú neuviedol v konaní pred súdom prvého stupňa, odvolací súd vyhodnotil tak, že nie je odvolacím dôvodom, lebo žalovaný nepreukázal splnenie podmienok podľa § 205a ods. 1 O. s. p., a preto na ňu nemohol prihliadať.

K tvrdeniu žalovaného v odvolaní, že všetky úkony žalobcu vo veci nesprávnej a neoprávnenej fakturácie sú neplatné, pretože boli vykonané v čase, kedy ešte nenastal moment fakturácie, uviedol, že fakturácia nie je právny úkon, z ktorého by vyplývali pre účastníkov určité práva a povinnosti. Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník nepozná pojem faktúra a fakturačné vzťahy, tak ako boli zakotvené v Hospodárskom zákonníku, a preto podmienkou pre úhradu peňažného záväzku zo strany dlžníka nie je vystavenie faktúry zo strany veriteľa. Na predmetný právny vzťah účastníkov konania, ako podnikateľov, ktorý vznikol pri ich podnikateľskej činnosti, aplikoval ustanovenia Obchodného zákonníka (§ 1 Obchodného zákonníka). Peňažný záväzok sa nestáva splatným splatnosťou faktúry, ale podľa § 340 ods. 2 Obchodného zákonníka sa záväzok stáva splatným potom, čo veriteľ požiadal dlžníka o jeho splnenie. Výzvou na úhradu je aj faktúra a dlžník je povinný plniť v lehote splatnosti, ak takúto lehotu veriteľ vo faktúre určil, inak bez zbytočného odkladu po tom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal.

Zdôraznil, že len vyúčtovanie pohľadávky žalobcom v nesprávnej, nedôvodnej výške a jej uplatnenie u žalovaného a následne v tejto výške aj na súde, neznamená, že pohľadávku žalobca uplatnil predčasne. V posudzovanej veci si žalobca nepochybne vyúčtoval a uplatnil viac, ako mu podľa znaleckého posudku patrilo, jeho pohľadávka bola však sčasti aj dôvodná, a preto z priznanej sumy súd priznal žalobcovi úroky z omeškania, lebo žalovaný sa dostal do omeškania so splnením peňažného záväzku. Žalovaný si musel byť vedomý a z vykonaného dokazovania vo veci vyplýva, že si aj bol vedomý toho, že za odpojenie bytových domov od centrálnej dodávky tepla mu vznikne povinnosť zaplatiť žalobcovi ako dodávateľovi tepla ekonomické náklady. Ak mal pochybnosti o dôvodnosti výšky žalobcom uplatnených nákladov, mohol zaplatiť sumu, ktorú považoval za účelne vynaloženú za žalobcom vykonané práce, čím by zamedzil nárastu úrokov z omeškania z celej nezaplatenéj istiny.

Skonštatoval, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov a vec správne právne posúdil. Preto napadnutý rozsudok potvrdil.

Následne Krajský súd v Košiciach vydal 24. 06. 2014 opravné uznesenie, č. k. 4Cob/90/2013-482, ktorým opravil záhlavie rozsudku zo dňa 04. 03. 2014 v označení zloženia senátu tak, že odvolací súd rozhodol v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Kohútovej a členov senátu Mgr. Márie Hlaváčovej a JUDr. Drahomíry Brixiovej.

V odôvodnení uviedol, že JUDr. Roman Rizman ako stály člen tohto odvolacieho senátu čerpal dovolenku a zastupovala ho sudkyňa JUDr. Drahomíra Brixiová, ktorá ako členka senátu bola prítomná na verejnom pojednávaní 04. 03. 2014, na ktorom bol vyhlásený rozsudok. Pri písaní rozsudku došlo k uvedenej chybe, ktorú odvolací súd opravil poukazom na ustanovenie § 164 O. s. p.

Proti rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote dovolanie. Žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Dovolaateľ rozsudok odvolacieho súdu považuje za nezákonný a napáda ho tak po formálnej ako aj materiálnej stránke.

Predovšetkým namieta zloženie senátu, pretože senát odvolacieho súdu, ktorý vyhlasoval rozsudok, bol zložený z troch sudkýň (žien), pričom vo vyhotovení napadnutého rozsudku sú uvedené mená členov senátu a to dve sudkyne a jeden sudca - JUDr. Rizman, ktorý na vyhlásení rozsudku nebol prítomný. Z

uvedeného dôvodu považuje rozsudok za nezákonný.

Žalovaný prípustnosť dovolania odôvodňuje poukazom na ustanovenie § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O. s. p. a to, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 písm. g/ O. s. p., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Tvrdí, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí nesprávne uviedol, že nemal námietky voči vypracovanému znaleckému posudku č. 9/2012, pretože opakovane preukazoval súdu prvého stupňa, že vracal predmetné faktúry nie preto, lebo nechcel uhradiť ekonomicky preukázateľné náklady, ale preto, aby žalobca prepracoval a presne vyčíslil všetky oprávnené náklady s ukončením odberu tepla, nakoľko výpočet uvedený vo faktúre bol v rozpore so zákonom, bez presného rozpisu vyčíslenia. Odvolací súd sa s jeho tvrdeniami vôbec nezaoberal.

Považuje za potrebné poukázať na to, že žalovaný neuzavrel so žalobcom žiadnu dohodu a ani sa s ním ústne nedohodol o tom, že neuhradí ekonomicky odôvodnené nároky. Je toho názoru, že fakturované sumy právne neobstoja, sú vysoké a v rozpore s právnymi predpismi. Žalobca chcel úmyselne uviesť žalovaného do omylu a obohatiť sa na jeho úkor. Všetky úkony žalobcu vo veci nesprávnej a neoprávnenej fakturácie prác považuje za neplatné, keďže sa vykonali v čase, kedy ešte nenastal moment uplatnenia práva, a preto sa žalovaný nedostal ani do omeškania.

Dôležitým dôkazom podľa neho je súpis vykonaných prác ich odovzdanie a prevzatie žalovaným, čo sa medzi účastníkmi do dnešného dňa neudialo. Ani jeden zo súdov sa nezaoberal tým, že žalobca nepreukázal vlastnicke právo k nehnuteľnosti a súčasne s tým nepredložil právoplatné dôkazy podľa stavebného zákona.

Ďalej uviedol, že je preukázaný značný rozdiel fakturovanej sumy v neprospech žalovaného a nebyť jeho oprávnenej obhajoby, žalobca by sa neoprávnene obohatil. Odvolací súd sa uvedenou skutočnosťou vôbec nezaoberal a neuložil žalobcovi k tomuto podať svoje právne stanovisko. V celom konaní dovolateľ nesúhlasil s touto cestou.

Podľa názoru žalovaného odvolací súd v napadnutom rozhodnutí nevyhodnotil ani konfrontáciu medzi štatutárnymi zástupcami žalobcu Ing. M. W. a žalovaného Ing. C. C. pokiaľ ide o vykonanie úplnej likvidácie teplovodných prípojok pre oba bytové domy. Je presvedčený, že oprávnene vracal žalobcovi predmetné faktúry na opravu a na preukázanie ním skutočne vykonaných prác.

K dovolaniu pripojil fotodokumentáciu.

Žalobca vo vyjadrení navrhol dovolanie zamietnuť a priznať trovy dovolacieho konania. Žalobca je toho názoru, že nie sú dané relevantné dôvody dovolania. Krajský súd riadne zistil skutkový stav, sám vykonal dokazovanie výsluchom štatutárneho zástupcu žalovaného Ing. C. C.. Vo veci bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, aj znalecké dokazovanie, na základe ktorého bol riadne zistený skutkový stav. Ďalej uviedol, že žalovaný účelovo vytváral prieťahy konania, o čom svedčí 6-ročné trvanie tohto súdneho sporu a vzhľadom na dĺžku konania žalovaný nemôže tvrdiť, že nemal dostatočný časový priestor k tomu, aby predniesol svoje návrhy, označil dôkazy a predniesol tvrdenia o rozhodných skutočnostiach.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 3 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený advokátom (§ 240 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie žalovaného smeruje proti rozsudku. Dovolanie proti rozsudku je podľa ustanovenia § 238 ods. 1 až ods. 3 O. s. p. prípustné: a) ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, b) ak sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, c) ak ide o potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu vo výroku, ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide po právnej stránke o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo d) ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

Prípustnosť dovolania žalovaného z uvedených ustanovení nevyplýva. Napadnutý je potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v ustanovení § 238 O. s. p.

V zmysle ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. je dovolací súd povinný prihliadať vždy na procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. Preto sa dovolací súd neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale zaoberal sa aj otázkou, či podané dovolanie je prípustné podľa § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p. Toto zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne v ňom vymenované. O vadu v zmysle tohto ustanovenia ide vtedy, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Iné procesné vady konania alebo nesprávnosti rozhodovania, i keby k nim v konaní došlo, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Je potrebné zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania podľa § 237 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení. Rozhodujúci je záver dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Existencia väd v zmysle § 237 písm. a/, b/, c/, d/, f/ a e/ O. s. p. nebola v dovolaní namietaná a v dovolacom konaní ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalovaného z týchto dôvodov nie je daná. Z vymenovaných procesných väd je v dovolaní výslovne namietaná vada konania podľa § 237 písm. g/ O. s. p., t. j., že odvolací súd bol nesprávne obsadený.

K pochybnosti žalovaného o správnom zložení súdu, ktorý rozhodoval o jeho odvolaní, dovolací súd poznamenáva, že v danom prípade vec napadla do senátu v zložení: JUDr. Zdenka Kohútová-predsiedníčka senátu, JUDr. Roman Rizman-člen senátu a Mgr. Mária Hlaváčová-člen senátu. V prípade neprítomnosti člena senátu JUDr. Romana Rizmana z dôvodu čerpania dovolenky v deň vyhlásenia rozhodnutia 04. 03. 2014, zastupujúcim sudcom v prejednávanej veci bola JUDr. Drahomíra Brixiová.

Zo záhlavia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd rozhodoval v zložení JUDr. Zdenky Kohútovej, JUDr. Romana Rizmana a Mgr. Márie Hlaváčovej. Takéto zloženie senátu nebolo v súlade so skutočnosťou, stalo sa tak chybou pri písomnom vyhotovovaní rozhodnutia. Preto odvolací súd uvedenú chybu opravil opravným uznesením, ktoré riadne odôvodnil.

Z uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom namietaná vada v zmysle ustanovenia § 237 písm. g/ O. s. p., nie je dôvodná.

Rovnako dovolací súd nezistil, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté inou procesnou vadou taxatívne vymenovanou v § 237 O. s. p.

K ďalšej dovolateľom namietanej vade konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p. dovolací súd uvádza, že rozsah a mieru, v ktorej sa dokazovanie vykoná, určuje súd. Účastníci sú povinní prispieť k

tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky (viď § 101 ods. 1 O. s. p.) a sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. K procesným právam účastníka ale nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý dôkaz, ktorý účastník považuje za významný. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí výlučne súdu a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O. s. p., § 213 ods. 5 O. s. p.). Aj ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti zaujal právny názor, že význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu - inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/2003).

Napokon dovolací súd poznamenáva, že správnosť skutkových a právnych záverov by bolo možné v dovolacom konaní posúdiť až v prípade, ak by bolo dovolanie prípustné (ide o dôvody, ktoré síce môžu zakladať dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť). O taký prípad v prejednávanej veci nešlo. Vzhľadom na uvedené, posúdenie, či rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, by prichádzalo do úvahy iba vtedy, keby dovolanie bolo prípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovaného odmietol podľa ustanovenia § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozsudku, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.) V dovolacom konaní úspešný žalobca si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania, ktoré mu vznikli z titulu právneho zastupovania, a to za jeden úkon právnej pomoci - vyjadrenie k dovolaniu v sume 270,54 eur, režijný paušál v sume 8,04 eur a DPH 20 % v sume 55,71 eur, spolu trovy žalobcu v dovolacom konaní predstavujú 334,29 eur.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.